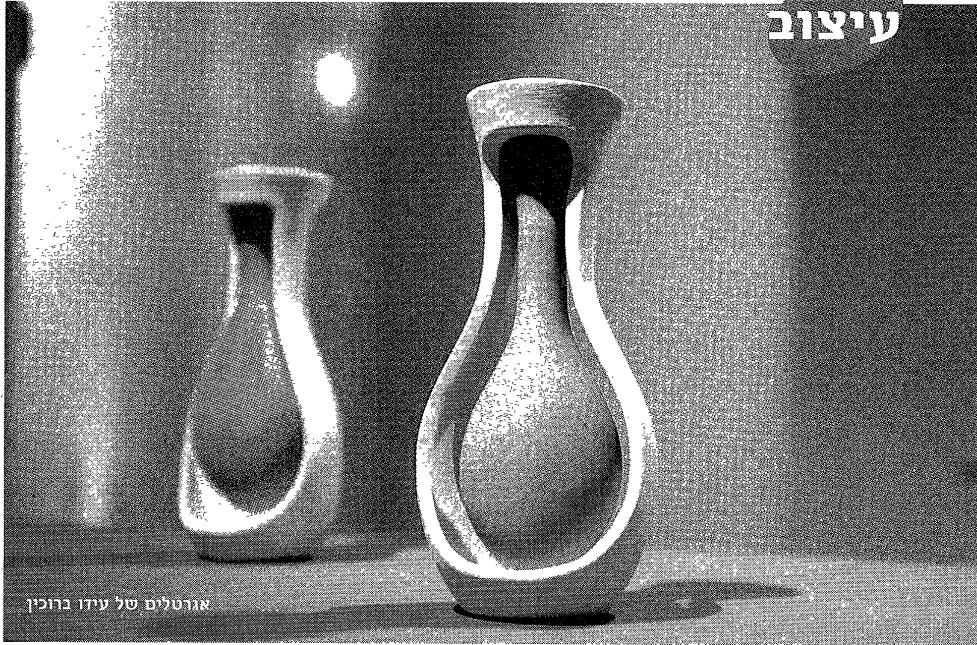

עיצוב

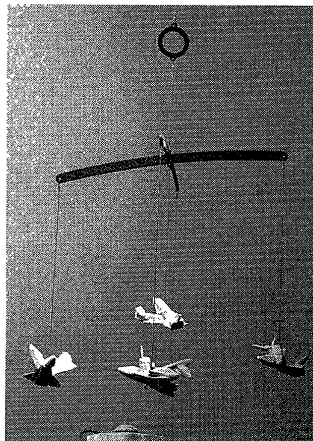
אגרטים של עידו ברוכין

תצלומים: דניאל צציק

כמו חומת הפרדה בחנות חרסינה

יובל סער

ילד יודע להכין בתוך כמה שניות נהפך ליצירה מורכבת ומדוקדקת, ומובייל תמים נהפך לפריט מאיים במשקלו. הכלים בקטגוריה השלישית מייצגים ניי סיון לבדוק מה קורה לאובייקט הקרמי הקלאסי כאשר משנים משהו במבנה הבסיסי שלו. בין המעצבים שבוולטים בקטגוריה זו אפשר לציין את מעין פוס, שלאחר שהוציאה את האגרטל שעיצבה מתנור השריפה לא ניסתה לשייף ולייפות אותו אלא השאירה אותו מחוספס, ושום דבר לא גמור; ערן שימשוכיץ שיצר אגרטל מחורר והכניס לתוכו שקית ניילון פשוט שה שתפקידה להכיל את המים; עידו ברוכין שיצר שני אגרטלים: הראשון, שמה שמאפשר למלא אותו במים הוא בלון בקו המיתאר הקרמי של האגרטל, ואגרטל נוסף בדמות מסגרת

מי שיבקד בתערוכה "סיסת ניסוי" סביר שישאל לא פעם למה התכוון המעצב. בתערוכה, שנפתחה ביום חמישי האחרון בגלריה פריסקופ בתל אביב, מוצגים כלים קרמיים שיוצרו בסדרנה לעיצוב קרמי במכון הטכנולוגי גי בחולון. רוב הכלים יוצרו כפריטים בודדים במסגרת הלימודים בפקולטה לעיצוב, וקצתם הגיעו לשלב מתקדם יותר בתהליך הייצור של אבטיפוס, וישווקו בעתיד לקהל הרחב. הכלים שמוצגים בגלריה הם שימושיים - אגרטל, קערה, צלחת וכדומה - אולם מה שמאפיין את רובם הוא הטשטוש בין התפקיד שהם ממלאים לבין האמירה התרבותית והביקורתית שהמעצבים הצעירים ניסו להעביר. מה התוכנה שעשויה לעלות, למשל, מהתכונות כאגרטל שעיצב צחי מילת בר מות מימייה צבאית, או כאגרטל שעיצב ניצן נג'אר כדמות חומת הפרדה? האם יש פה אמירה ביקורתית או הצטעצעות פוליטית? אין הכוונה לטעון שיש לשאלות אלו תשובה אחת, אולם גם אם ניתן לזהות תעוה בעיי

גם אם ניתן לזהות תעוה בעיסק באספקטים פוליטיים וחברתיים במסגרת הסטודנטיאלי, לא תמיד ברור אם מדובר בגימיק או במבט ביקורתי

רת של תמונה שחלקה מכופף כלפי מעלה; ולסכף ענבל גרייף, שברקע אם ניתן לייחס אותו לאגרטל שבור את אותן התכונות שהופכות אותו לאגרטל גם כאשר חלק ממנו אבד או שחלקו עשוי מרשת ברזל מחוררת. כמעט כל כלי הקרמיקה שמוצגים בתערוכה יכולים להיות מוצעים למכירה באחת מחנויות העיצוב בארץ או בעולם. ההיבט החיובי הוא היכולת להעביר קונצפט לירי ביצוע באופן מעורר הערכה, בשילוב רמזון וחוש הומור, ועם זאת בלי להיות מגותקים מהפן המסחרי הפוטנציאלי של הכלים. ובכל זאת, אם אפשר להצמיד לכל פריט תו מחיר ככר בגלריה, נרמה שהשאלה שרצוי להישאל היא מה ההבדל בין גלריה לבין חנויות עיצוב, ומה ייחודה של גלריה לעיצוב בשדה שבו היא פועלת.

למעלה: מובייל מטוסים של שרון לוי, אגרטל של צחי מילת, אגרטלים של ענבל גרייף

"סיסת ניסוי": עיצוב קרמי, הפקולטה לעיצוב, המכון הטכנולוגי חולון. אוצרת: שלומית באומן. גלריה פריסקופ לעיצוב עכשווי, בן יהודה 176 פינת ארלוזורוב, תל אביב. שעות פתיחה: יום שני 17:00-20:00, יום שישי 11:00-13:00. ע"ע 21.6

בדמות אבני בניין והמגש שעיצב אלחנן ליוש בדמות קרקע חולית שנכבשה על ידי צמיגים של ג'יפים. בקטגוריה השנייה מתרחש תהליך הפוך. הסטודנטים בחרו אובייקט קיים, ועל ידי מוש בקרמיקה, חומר שהוא הפוך בתכונותיו לחומר המקורי שממנו הפריט היה עשוי, יצרו פריטים מסקרנים. לדוגמה, המטוס שעיצבה גבי קרון בדמותו של דף נייר מקופל, ומובייל המטוסים שעיצבה שרון לויין בדמות המובייל המסורתי של חדר הילדים. כך, מטוס שכל

טוק באספקטים פוליטיים וחברתיים במסגרת הסטודנטיאלי, לא תמיד ברור אם מדובר בגימיק או במבט ביקורתי. אפשר לחלק את הכלים שמוצגים בתערוכה לשלוש קטגוריות עיקריות מבחינת המהלך העיצובי. בקטגוריה הראשונה שאינן המעצבים דימויים חזותיים מהתרבות הישראלית ושילבו אותם בשפה הצורנית המוכרת של האמנות הקרמית, כמו אגרטל או צלחת. מלבד עבודותיהם של נג'אר ושל מילת, מוצגים האגרטל שעיצבה ניצן רבי